

Muž ve věku 39 let, řemeslník, ženatý 9 let

Jak dlouho trvá vaše přání stát se otcem?

Když se tak zamyslím, na začátku našeho manželství bylo vše krásné, užívali jsme si jeden druhého i hezkých chviliek, netušili jsme však, jaké peripetie budeme muset podstupovat, abychom si konečně mohli říci - pane bože, děkujeme – jsme těhotný. Během dlouhých šesti let, kdy jsme se pokoušeli o miminko, přišel den, kdy se náš sen proměnil ve skutečnost, a narodila se nám dvojčata.

Jaké léky vaše žena užívala nebo užívala vůbec něco?

Moje žena během šesti let neustále chodila na gynekologické prohlídky, jezdila do lázní, a když nic nepomáhalo, šla i cestou léčitelství.

Jaká byla další cesta? Byla vůbec nějaká?

Ano, byla a dnes jsem velmi rád, že jsme tuto cestu využili. Máme společnou známou, která také se marně pokoušela s manželem o miminko. Ta nás odkázala na soukromou kliniku, kde i ona sama podstoupila několik zákroků k tomu, aby naplnili její touhu mít rodinu.

Všechny návštěvy jste absolvovali společně?

Na kliniku jsme jezdili ze začátku oba dva. Neboť vyšetřili nejdříve mne a pak moji ženu. Z výsledků vyšlo, že já jsem byl zdravý a mojí ženě zjistili, že má pouze jeden vaječník funkční.

Jak probíhaly vaše konzultace?

Vše nám bylo velmi dobře a jasně vysvětleno, že pokud budeme chtít miminko, tak jediná cesta je dárkyně vajíčka. Tato věta mi občas ještě po těch letech zní v uších.

Jak jste se po tomto výsledku Vašeho snažení cítili?

Víte, na jedné straně nám docházelo, jak na tom jsme. Došlo na uvědomění si faktu: Máme problém! Přišly otázky typu - budeme mít někdy miminko? Ale také jsme byli moc šťastní, že už jsme znali příčinu našeho marného snažení o rodinu, ale na druhé straně jsem měl strach, co bude dál, zvládneme to? Došlo nám, že přirozenou cestou rodinu, jako ostatní lidé, mít nebudeme. Byli jsme psychicky na dně.

Kdo vám nejvíce pomáhal v tak těžké chvíli?

Samozřejmě, že veškerá opora stála na mých bedrech. Naši známí nám též velmi pomáhali a my jim děkujeme, ale nejvíce nás drželi nad vodou naši rodiče.

Jak probíhaly vaše konzultace v soukromé klinice? Jak na Vás působilo toto zařízení?

Během procesu asistované reprodukce jsem se cítil někdy beznadějně a frustrovaně, a někdy zase plný nadějí a očekávání. Často jsme slyšeli od doktorů, že problém bývá většinou spíše v psychice než v těle. V čekárnách bylo tak ponuro a ustrašeně. Komunikace s ostatními páry byla depresivní. A to čekání bylo tak stresující.

Kolik transferů embryí jste absolvovali dohromady?

Při prvním transferování embryí, kdy manželce byla zavedena celkem 4 embrya, se bohužel ani jedno neujalo. Tento pocit zahořklosti, smutku a samoty i odcizení mám neustále také v živé paměti. Po roce a půl ženě v pořadí už třetím pokusu opět zavedli 4 embrya a konečně se 2 ujala. Po tomto zavedení manželka 3 dny na klinice ležela, aby se potvrdil výsledek snažení všech zainteresovaných. Byli jsme tak strašně šťastní. Pomalu a jistě jsem se připravoval na roli otce a živitele opravdové rodiny.

Můžete mi dnes říci, jak se daří vašim dětem, co byste vzkázali těm lidem, kteří mají stejně problémy jako jste měli vy, problémy s neplodností?

I když moje děti se narodily již v 7. měsíci těhotenství a porod byl velmi těžký, neboť byly přivedeny na tento svět císařským řezem, vážily jen 700 g a byly dokonce v inkubátoru, tak mohu konstatovat, že dnes žádné zdravotní komplikace nejsou, vyvíjejí se, jak mají, navštěvují šestou třídu. Mám holku a kluka, dělají mi samé potěšení a jsem velmi rád, že máme takovou známou, která nám o této možnosti řekla, a my ji uskutečnili. Rád bych touto cestou chtěl všem říci, kdo má stejné problémy, jako jsme měli my, neváhejte a jděte ihned po roce zkoušení otěhotnění na nejbližší kliniku, kde se zabývají asistovanou reprodukcí.